

Skvad Bibelen fortalte

— Af —
George E. Sargent.

Paa Danst ved S. J. F. C. Matthiesen.

(Fortf.)

XIV.

Mandt Arbejdere.

Det var en kold, taaget Aften.
Boghandleren var i Jærd med at gøre sine Kamper i Stand, da to unge Mænd traadte ind og gav sig til at se i Bøgerne, der lå paa Disken. De var i Arbejdsdragt, Kragen og Skjorten fra Jærden endnu i den.
„Svad omter De?“ spurgte Boghandleren den ene af dem; denne havde taget den ene Bog op efter den anden, men med en stift Mine lagte den igen.
„Noget, jeg nok ikke skal finde her, ser det ud til,“ svarede Manden ligegyldig.
„Kan se,“ sagde Boghandleren rolig og tog igen fat paa sit Arbejde. Manden var gammel, noget kort for Svendet og for det meste af saa Ord.
„Vi haer snart en hel ny Slags Bøger,“ sagde den anden Arbejder, „du kan lige saa godt pakke sammen gamle David, og putte hele Skramkisten i Skaffelovnen — den duer ikke til andet.“
„Saa — aa —?“ sagde David og saa hen til sine Skunder med et lunt Smil.
„Ja, se blot paa os, gamle,“ sagde den Arbejder, der havde talt først, „men Sak er nu ikke saa helt fejl paa et alligevel. Der kommer en ny Tid. David, med en hel anden Læsning, end vi har haft før.“
„Saa — aa —?“ sagde den gamle igen uden at tage sine Bine fra den talende.
„Nye Bøger — nye Mænd,“ vedblev Manden med en skarp Latter, „nye Skifte — nyt Regimente — alting nyt, David!“
„Du bliver ellers visere end Salomon, naar alt det kommer,“ sagde den gamle, „han kunde ikke finde noget nyt under Solen. Men jeg er maasse selv et Par af disse nye Uys?“
„David holder ikke af, at man kritiserer hans Værdier,“ indfød den anden Arbejder leende, „men her vil skal vist af Sted, ellers kommer vi for sent til Mødet.“ Hans Kammerat stod endnu og bladede i Bøgerne.
„Jeg tænkte det nok,“ sagde Boghandleren, „saa jeg skal ogsaa hen at høre om, hvordan Verden skal blive ny?“
De to Arbejdere nikkede.
„Maasse var jeg gaet med, om jeg havde haft en til at passe paa „Skramkisten“, som jeg kalder det,“ sagde den gamle Boghandler rolig, „det kunde slet ikke have været saa fejl at høre, hvad denne Reformator har at sige; jeg har i mine Dage set saa mange af den Slags.“ — Men jeg tager nu ellers fejl, ren og bar fejl, naar jeg siger, jeg ingen Bøger har, der passer for jer. — Læs denne Bog her, der kan jeg saa at vide, hvordan Verden skal blive ny, hvordan al Ting skal blive nyt.“ Han stak mig i den unge Mandes Haand.
Med en Gød kastede denne mig henad Disken.
„Naa — naa — du behøver ikke at bande,“ sagde David alvorlig.
„Svad var det for en Bog?“ spurgte Kammeraten.
„Bibelen,“ du — har du nogen Sinds læst i Bibelen?“
„Naa, jeg vil ikke sige, jeg kender meget til den — jeg har da nok set den før,“ sagde den anden med en fortællende Mine.
„Du stulde læse den,“ sagde Boghandleren, „J har alle sammen saa travlt med Reformatorer, med jeres Frihed, Lighed og Broderskab, og jeg ved ikke hvad. Al det kan du ellers finde fort paa hvort for her i Bibelen.“
„J Bibelen! — bild os ikke den ind, gamle,“ svarede Manden rask, „det, der staar i den, er det bare Kapitalist-Brøvl og Præstehumbug fra Ende til anden. Saa meget ved jeg da.“
„Du er ikke saa dum endda, naar du kan saa det ud af den,“ sagde min Forsvarer, „men du har vist ikke tænkt meget over, hvad du har læst i Bibelen — hvis du har læst i den. — Kapitalist-Brøvl og Præstehumbug! — Jeg siger dig igen — du tager fejl — helt fejl. Den gaar netop lige ind i „Præstehumbug og Kapitalist-Brøvl“, som du siger. Hør engang.“ Han luffede mig op og læste:
„Og Herren sagde til mig — mig — det er Profeten Jeremias, saa jeg vide — han var en Reformator i sin Tid, han blev kastet i Kængjel for den Sags Skyld. Naa, Herren sagde til Jeremias:
„Og jeg, se jeg har gjort dig i Dag til en fast Stad og til en Jærnpille og til Kobbermure for hele Landet, imod Judas Konger, imod dets Hyrter, imod dets Præstier og imod Folket i Landet.
Og de skulle stride imod dig og ikke saa Overhaand over dig; thi jeg er med dig, siger Herren, for at redde dig.“ (Jer. 1, 18—19).
Naa, hvad siger du til det? — synes jeg ikke, det er et ganske godt Skit til Kapitalistene og Præsterne?“ spurgte den gamle.
„Naa ja, ja — det var slet ikke saa galt endda,“ sagde den af Mandene, der var bleven kaldt Sak og som jeg siden fik at vide, hed Sakarias Vikers, „er der mere af den Surdej i den Bog, skal jeg ikke have noget imod det. Det er netop lige det, vi trænger til i vore Dage — Mænd, der kan staa som Jærnpiller og Kobbermure mod Konger, Hyrter, Præstier og hvad de nu hedder alle sammen — er det ikke ogsaa din Mening, David?“
„Maasse — i en vis Forstand,“ sagde den gamle, som saa ud til mig rigtig at være kommen i Sumør, „og vil du have mere af samme Slags, saa hør lidt endnu — og idet han viste et bedre Skendskab til mig, end jeg havde tiltroet ham, bladede han et Par Blade længere frem og læste:
„Thi der findes ugudelige iblandt mit Folk, de lurt,

jom Suglesangere duffe sig; de have sat Jælder, de ville fange Folk.
Som et Suglebur er fuldt af Sugle, saaledes ere deres Sunde fulde af Sog; derfor ere de blevene siore og rige.
De ere blevene fede, de glinske, de stramme over med Indfæls Ord, de udføre ingen Sag, ja, ikke den faderløses Sag, saa at de sætte den igennem, og de skaffe ikke de fattige Ret.
Skulde jeg ikke hjemsege for disse Ting? siger Herren; skulde ikke min Sjæl hevne sig paa saadant Folk som dette?
Forstrefkelige og grueltige Ting ste i Landet: Profeterne spaa Lagn, og Præstierne herste ved deres Haand, og mit Folk elsker saadant; men hvad vil jeg gøre mod det sidste deraf?“ (Jer. 5, 26—31).
Svad mon jeg saa kalder det, mine Venner?“ endte David.
„Det rammer ellers lige i Centrum, skal jeg love for,“ sagde Arbejderen, „lad os blot saa noget mere af den Tønde, David.“
„Mere?“ — Læs Bogen selv, Mand, hvis du vil have mere. Men jeg kan for Resten godt saa noget mere, hvis jeg endelig vil. Her er et Skit endnu til „Præstehumbuget“.
„Hvor, som bygger Zion med Blod og Jerusalem med Uretfærdighed!
Dens Lovsiger domme for Skant, og dens Præstier lære for Betaling, og dens Profeter spaa for Penge; dog forlade de sig først paa Herren, sigende: er ikke Herren midt iblandt os? der skal ikke komme Ulykke over os.“ (Mika 3, 10—11).
Hør lidt endnu,“ vedblev den gamle, idet han hurtig vendte sine Blade, „her skal jeg høre:
„Thi en Præstis Læber skulle bevare Kundskab, og Loven skal man sige af hans Mund; thi han er den Herre Zebaoths Endeblad.
Men jeg er afvegne fra Bejen, jeg have bragt mange til at hvide an imod Loven; jeg have forderuet Levi Pægt, siger den Herre Zebaoth.
Derfor gør ogsaa jeg eder foragtelige og ringe for alt Folket, eftersom jeg ikke agte paa mine Beje, men anse Personer ved Anvendelse af Loven.“ (Mal. 2, 7—9).
„J selv,“ vedblev den underlige gamle, „at Bibelen er lige saa rask som den bedste — eller som den værste af jer — hvad jeg nu vil — naa, den er lige saa rask som jeg til at gaa løs paa al Slags Humbug — Præstehumbug — Hyrte-Humbug — Penge-Humbug — al Slags Humbug. Svad var det, jeg sagde?“ „Den er fuld af Præstehumbug og Kapitalist-Brøvl fra den ene Ende til den anden“ — var det ikke saadan? — jeg ved nok ikke ret god Væst.“
„Ja, det kan altsammen være godt nok, David,“ sagde den anden Arbejder; han stod og var utaalmodig efter, at Samtalen skulde gaa Ende, „raab du blot dine Værdier op, det skal du have Lov til — men du kan for mig præke lige til Dømedag — du faar aldrig mig fra, at den Bog der er et Medskab til at opretholde Uretfærdighed og Undertrykkelse og alle Slags Kærlighedsstræger. — Hør du nogensinde set en Mand begaa et Ulyngeligt, uden at han frafraks citerede Bibelen — kunde give et Skriftstid derfor?“
„Ja vist, som Djævelen citerer Bibelen,“ sagde Boghandleren, „og altid citerer den galt — altid: Et Medskab — var det ikke det, du sagde? Ja, om en Stof kan være et Medskab i en druffen Mandes Haand til at slaa Kone og Børn med — men hvis jeg vil du sige det er, Stoffens eller Mandens? Vilde du kaste alle Stoffe i Jlden, fordi en Mand, der bliver et Dyr, misbruger en Stof?“
Den gamle saa strengt paa Manden. Denne blev som en falket Væg.
„Ja, var det ikke for dine graa Haars Skyld, gamle David, saa —“
„Mine graa Haar,“ sagde denne rolig, „dem skal du ikke bryde dig om — jeg kan taale et Slag — lige saa godt som et tre Mars Værn. Men det var ellers ikke min Hensigt at fornærme dig. Du har vel allerede stammet dig nok over det — det havde du da Grund til. — Forstaa du, det var kun et Villedet — og det slaar ganske godt til, ikke sandt? Er der Menneffer, der fornærmer Skrifterne „til deres egen Fordærvelse“, som Apostelen Peter siger, der er — hvis er saa Skylden — Bibelen eller deres egen?“
Manden gav intet Svar. Han kaldte ad sin Kammerat og gif hurtig ud af Butikken.
Såns Kammerat blev imidlertid staaende.
„Den Bog er maasse, naar alt kommer til alt, alligevel af det rigtige Stof,“ sagde han og pegede paa mig.
„Det rigtige Stof — ja, det er der nok af i den. kan du være sikker paa.“ svarede den gamle, „naar blot man forstaa at bruge den.“ — Har du nogen Sinds hørt om Jesus Kristus?“ spurgte han rask og saa alvorlig op paa den anden.
Denne saa forundret paa ham.
„Ja, vel har jeg det — han har jeg da hørt om fra Barn af. Det havde, kan hævde, staaet bedre til paa Jorden, var det ikke hørt saa meget om ham. Jeg er til Tider bleven rent lug af at høre saa meget om Kristendom —“
„Og se saa lidt, mener du,“ indfød gamle David, „der kan være noget om det. Men sig mig engang, Ven, ved du rigtig, hvad Kristendom er?“
Den unge Mand gav sig til at se.
„Du er da en løjrlig en i Aften — alle de Kryds-spørgsmaal du kommer med! Svad gaar der af dig?“
„Jeg ved ikke, hvad du mener, Sak. — Men jeg skal sige dig, jeg saa noget — det er kun et Par Timer siden —“
„Naa — hvad var saa det, David?“
„Ja, det er vel ikke noget, du bryder dig stort om — jeg saa et Guds Barn ds — ds, Mand — ikke andet.“
„Saa — aa — og hvordan var det saa ud?“ spurgte Arbejderen ligegyldig. „Var det maasse ikke, som naar andre Folk der?“
„Jeg forsikrer dig for, Sak, havde du været der, du vilde ogsaa have snuffet.“ Mit Endeligt vorde som

hans!“ (1 Mof. 23, 10.) Svad det saa ud? Det skal jeg sige dig — det saa ud, som der staa i den gamle Salme:
„Dødens Væghed paa hans Skind, Glæde i hans Sjæl.“
Saadan saa det ud — Glæde, Glæde — og det ikke i sjmaa Maader. Jeg kunde næsten ønske, jeg havde været i hans Sted,“ sagde den gamle.
„Du bad mig sige dig, hvad Kristendom er,“ vedblev han; nu han havde faaet Tungen paa Gang, saa det ud til, han ikke kunde saa den standstet igen. „Jeg skal ikke sige dig, hvad Kristendom er, det kan denne Bog sige dig meget bedre end jeg, og vil du ikke se efter det her,“ — han lagde sin Haand paa mig — „saa kan det lidet nytte, jeg fortæller dig, hvad det er.“
Men saa jeg sige dig, hvad det ikke er, hvis du har Nylt til at høre det.“
„Sik blot frem,“ sagde Arbejderen.
„Naa ja — Lagn og Smyderi — det er ikke Kristendom.“
„Jeg har undertiden tænkt, det var det,“ sagde Sak.
„Det er der flere end dig, der har sagt, og de har i deres Hjertes snust, at de blot kunde bevise det,“ sagde David, „men de kunde ikke, og det kan du ikke heller.“
Og saa er der Brede og Misundelse — det er heller ikke Kristendom. Og Druffenskab og Uagt — det er heller ikke Kristendom —“
„Og Høfleri? hvad siger du om det, David? Det er der da fuldt op af i Kristendommen, skulde jeg tro — og det er efter min Mening værre end alt det andet til sammen,“ udbrodt Arbejderen triumferende.
Den gamle Boghandler svarede ikke — han tog et Kronestykke op af Lommen og fæstede det hen ad Disken.
„Svad falder du den?“ spurgte han.
„Den er ikke agte,“ sagde den anden.
„Det har du Ret i. Men tænkt dig engang — gamle, nærsnydede Jør, som jeg er — jeg tog den i Gaar for agte.“
„Saa saa du da have staaet og toset, David — men hvad har det at gøre med Kristendommen?“ spurgte Sak.
„Jo, ser du — havde der ikke været noget, der hed agte Penge, havde der heller ikke været falske. Og hvis der nu er Snydere til — og hvad enten der nu er saa eller mange, for mange af dem er der, det indrømmer jeg dig — hvad beviser saa det? — Er det saa ikke netop et Beweis for, at der virkelig er noget, der bærer Guds egen Jndskrift?“
„Du er ikke saa daarlig til at sætte det frem, David — det kan være, du har Ret.“
„Kan være — nej, jeg har a Ret — det kan du ikke slippe fra,“ sagde den gamle igen, „men jeg skal sige dig een Tang til. Jeg har alle saa travlt med Reformator og nye Samfundstilstande, eller hvad jeg falder det. Og det kan være godt nok. — Og at jeg gaar løs paa Tyranniet, Misbrugene og Uretfærdighederne i Verden, det er der heller ikke noget ondt i. Jeg skal ikke sige noget derimod. — Og jeg gaar frem og hører den Reformator lægge sine Planer frem og den Reformator sine. Og jeg er begærlige efter at saa fat i Bøgerne med de nye Lærdomme og de nye Anskuelser. Men det falder jer aldrig ind at gaa til Midten selv; jeg ved ingen Væst om den første Reformator, der har levet paa Jord. — Det er nu ikke meget flogt af Jer, Sak. —“ „Hør et Nøjeblik siden spurgte jeg dig, om du fandte noget til Jesus Kristus,“ vedblev den gamle, „og det er tydelig nok, du ved ingenting og bryder dig ikke om at saa noget at vide om ham. — Naa — det er bedre, du hører, hvad han selv siger.“ — David tog mig igen i sin Haand, luffede op og læste:
„Be eder, jeg Jærstær!“ — du saa vide, det var meget fine Folk dengang — blot de kunde saa deres paa det tørre, forstaaer du, saa fik det gaa med de andre, som det vilde. —
„Be eder, jeg Jærstær!“ — sagde Jesus Kristus — „at jeg ville gerne sidde paa det fornemste Sæde i Synagogerne og være hilsede paa Torvene.“
Be eder, jeg striftflog og Jærstær, jeg Jærstær! at jeg ere som ukendelige Grave, og Menneffene, som gaa over dem, vide det ikke.
Be og eder, jeg loofyndige! thi jeg besvare Menneffene med Byrder, vanfælige at bare, og selv røre jeg Byrderne ikke med een af eders Fingre.
Be eder, jeg loofyndige! at jeg have taget Kundskabens Nøgler; selv gaa jeg ikke ind, og dem, som ville gaa ind, forfemne jeg det.“ (2 Pet. 3, 3).
„Jeg skal sige dig noget, Mand,“ vedblev David, „vil du se, hvordan en rigtig Reformator taler, saa læs Bibelen. — Og vil du have noget rigtig at vide om Frihed, Lighed og Broderskab, saa ransag Skrifterne, og du skal saa mere Væst derom, end om du løb til Alverdens Socialistmøder. — Og vil du have en Lærer at kende, der ikke løb sin Vej, da hans Liv kom i Fare, og ikke lod dem, der fulgte ham, seje deres egen Sj — det er der nogle af disse nymodens Reformatorer, der gør, ved du nok — men vil du lære een af kende, der gav sit Liv hen for sine Disciple og sin Lære, saa læs Bibelen, og du skal saa at se, hvem den Mand var — jeg skal ikke fortælle dig mere derom.“
„Ja vel, lad mig da saa Bogen, om den saa er god eller daarlig,“ sagde Arbejderen. „Svad kostet den?“
„Vil du love mig, at du vil læse i den?“ spurgte Boghandleren.
„Vel vil jeg det,“ svarede Manden.
„Saa skal du saa den for slet ingen Ting. Den Mand, der prygler sin Kone, til hun ikke længer kan strige om Hjelv, han kastede mig i Ansiget, at jeg bar god til at roje mine Værd. Maasse er jeg det. Men denne gamle Bibel — dens bedste Tid er snart forbi — den skal du med Glæde saa.“
Den underlige gamle lagde mig i Arbejderen's Haand.
„Nej, David —“
„Jeg vil ikke have noget for den,“ sagde Boghandleren, „den er ikke meget værd — men er du ked af at staa i Taknemmelighedsæld til mig — godt, saa kan vi gøre en Afford med hinanden. Du saa love mig — naar du har fundet den kostelige Perle — du ved ikke

i Dag, hvad det er for noget, men du vil maasse engang saa det at vide — du saa love mig, at du saa vil føle dig en ny Bibel — hvis jeg lever saa længe, skal jeg sælge dig en — og saa give den gamle til en anden uvidende Staffel, der raaber paa Reformator lige som du.“
Manden lovede det smilende; saa stak han mig i sin Lomme og gif.
Min nye Ejer skyndte sig af Sted gennem de oplyste Gader og gif saa til sidst ind i en stor Bygning.
En mægtig Sal var tappet med Folk, men han stubbede sig Vej gennem Mængden, indtil han fik en Plads lige foran Plattformen.
Saa denne stod en midaldrende Mand og talte.
Mandt mine mange Forudsigelser er der en, der siger, at „i de sidste Dage skal der komme Vespottere“ (2 Pet. 3, 3) — det Ord var oplyst paa denne Mand.
Højt og lidensabelig talte han mod Præsternes Hersebyge og Løvenes Tyranni; med stor Bestemtthed paastod han, at af alle de Bøger, der var freven, var Bibelen den mest forderkelige — af alle de Religioner, der var i Verden, Kristendommen den mest sødeliggende.
Med fræffe, bespottende Ord gjorde denne ulystfælige Mand Nar af den evige Gud; med stort Mine erklærede han, at Bejen til den sande Ulykke gif ikke gennem Tro paa Jesus Kristus — nej, vilde man blot følge ham — saa skulde der bryde en Gulddalder frem paa den i Arhundrede fornuede og trælbundne Jord.
Meget talte han om den Glendighed og Nød, der var paa Jord, hvorledes den var kommen frem, fordi Menneffene havde ladet sig underkue af Storborgere og Kapitalister. Han paastod uden at rødme, at Talem om Menneffets Synd og Strafald fra Gud var en Fornærmelse mod Menneffets Værdighed og var en Opfindelse af uvedige Præstier.
Kristendommen kaldte han en Jabel; at Guds Søn skulde være bleven Menneffe og have lidt Døden for Verdens Synd, stred imod hund Menneffestofstand; i formastelige Ord spottede han den uudsigelige Gave, Gud havde givet den strafaldne Verden i sin egen eenbaarne Søn. Han spurgte ud i Forsamlingen: „Mine Herre Arbejdere! hvad har Kristendommen og Bibelen gjort for Menneffeheden, for Arbejderen? — eller jeg kunde snarere have Grund til at spørge: hvad Ulykke har de ikke bragt over Jorden? De har højet frie Mænds Kæfter ind under Tyrannernes Nag — de har bragt os ind under umenneskelige Love, Love, som alle oplyste Menneffer saa fordomsøme —“
Der høvede sig en Stemme nede fra Forsamlingen: „Svad for Love?“
Maasse hørte Taleren ikke Spørgsmaalet — i hvert Fald gav han intet Svar.
Hans Tale blev heftigere. Han erklærede, at de, der kaldte Kristus for deres Herre, enten maatte være nogle elendige Snydere eller nogle siore Taabere. „Mine Herre, den Tid vil komme, den Tid er nær, da Frihed, Lighed og Broderskab vil have afløst den gamle Trengnighed, og da vil Bibelen være banlyst fra Jordens Overflade; om den findes mere, vil det kun være paa Bibliotekernes Skjeder, der vil den staa som et Vidnesbyrd om tidligere Tiders Mærke og Daarlskab.“
Jaen lod den samme Stemme:
„Naar vil skal af med vore Bibles, hvad vil du saa give os i Stedet? Sig os noget om din egen Religion!“
Nu begyndte Manden at blive lærd — det mente han da selv — han begyndte at tale om „de evige Naturlove“ — om „Evolutionsteorien“ o. s. v. Jeg det nye Samfund, der skulde komme frem, skulde af Gjendommen være fælles, der skulde ikke længere være rigere eller fattige, men alle skulde være lige. Der skulde være store „Asso-ciationer“, der skulde have Gjendommen, Arbejde og alle Ting tilfælles. Ulystfæbet skulde omdannes, Børnene opdrages under eet i siore Opdragelsesanstalter. Og al gammel Overtro, alle gamle Jordomme skulde ryddes til Side.
„Mine Herre! bort med Korjet, bort med Kanonerne, og hele Menneffeheden skal forenes i broderlig Kærlighed og evig Fred.“
Mundt om i Salen lod der en dempet Bisalsbummen. Men atter høvede Nøsten sig fra Jør:
„Men Døden? Du har ikke sagt noget om Døden. Menneffene i det nye Samfund — skal de aldrig dø?“
Der blev et Nøjeblik en højtidelig Tavshed. Saa lod der en Stemme til:
„Ja, fortæl os noget om Døden. Kan man ogsaa saa Døden?“
„Det lover jeg ikke,“ tog Taleren paa ny Ordet, „Døden er Naturrens Lov, alt levende kommer ind i Verden for at dø og give Plads for noget nyt. — Men det tør jeg sige: naar den unyndige Frygt for Døden er kommen ud af Verden, den, som Overtroen har bragt derind — saa vil Døden ikke længere blive en Fjende, men blive den evige Svile. — Og selv om Menneffene ikke kan blive ved at være unge — jo mere de kommer til at leve efter Naturrens Love, desto mere vil Sygdommene og saa forsvinde fra Jorden — paa en glad og minste Ungdom vil der søge en stille og sorgfri Alderdom, indtil saa til sidst det hele er forbi. — Er De saa tilfreds?“
Men efter Døden? hvad kommer der efter Døden?“ spurgte Stemmen igen.
Og atter lod det nede fra Salen: „Ja, sig os, hvad der kommer efter Døden?“
Der gif et Smil over Talerens Ansigt.
„Jeg mærker, Præstierne endnu har nogle af Jer i deres Mør. Svad der kommer efter Døden? Svad skulde der komme efter Døden andet end det, at alting opløses og bliver til intet?“
„Ja, lad Nøsten atter, saadan gaar det Dyrene, men Menneffer — naar et Menneffe dør, skal det da aldrig blive levende igen?“
„De kommer med et vanskeligt Spørgsmaal, min Herre,“ svarede Taleren, „der har været meget forskellige Mening om det. Hvidil har der herstet megen Overtro i den Sag. Vi saa vente, at Vidensfæben ogsaa nok engang skal klare det for os. — Men een Ting indestaar jeg for,“ tilføjede han langsomt og bestemt, „er det Døden kommer der i hvert Fald ingen Dom.“

(Fortfætt.)